

Sv. Cyrila a Metoda

5. júla 2022

Ef 4, 1 – 7, 11 – 13

Milé sestry a bratia v Kristovi

Slávnosť sv. Cyrila a Metoda nám každoročne začiatkom leta prináša otázku kto vlastne títo dvaja mužovia prichádzajúci z Carihradu boli, čo nám vlastne priniesli. Na jednej strane vidno snahu spraviť z nich akýchsi národných hrdinov (niečo na spôsob Najväčšieho Slováka), ale musíme si priznať, že ich pôsobenie sa rozplýva v temnote času, storočí. Písomných zmienok o ich živote nemáme dosť na to, aby sme podrobnejšie vedeli rekonštruovať ich život, ich spôsob myslenia.

Vnímame ich skôr cez ich činnosť – ako ohlasovateľov evanjelia. S ohlasovaním evanjelia sa spája jeho dôležitý prostriedok a tým je reč, ktorá pre väčšiu presnosť potrebuje určité pravidlá, ktoré pomáhajú stanoviť jazyk. A keď už aj jazyk s jeho pravidlami, gramatikou máme, na jeho uchovanie, na uchovanie myšlienok potrebujeme ešte slov aj zaznamenať, zapísať. Potrebujeme písmo, abecedu. Na tom všetkom Cyril s Metodom pracovali a preto si ich dnes uctievať aj neveriaci. Ich zásluhy o jazyk a písmo boli veľmi dôležité, len to ani dnes, keď ich oslavujeme, nesmieme vidieť ako statický proces. Nesmieme zabudnúť, že zmyslom snaženia o reč, jazyk, písmo nebolo len všetko strnulo zaznamenať. Tak evanjelium, ako aj reč a písmo sú zároveň niečo živé, predstavujú určitý proces. Snaha o jazyk má zmysel vtedy, ak v jazyku vidíme nástroj dorozumenia a zároveň hľadania pravdy. Hľadať pravdu a dorozumievať sa predstavujú živý proces, zápas, do ktorého sa vkladáme spolu s našimi životmi, s našimi zápasmi. Tak ako Cyril s Metodom do ohlasovania evanjelia rovnako vložili celé svoje životy spolu so svojimi presvedčeniami, zápasmi aj nádejami.

Takže dnes nie je natoľko dôležité stanoviť pevný, nemenný obraz týchto dvoch mužov. Skôr nadviazať na ich činnosť ohlasovateľov evanjelia. Tak ako oni nadviazali na tých, ktorí už kráčali pred nimi. V istom zmysle ich preto pekne charakterizuje dnešný úryvok z Listu Efezanom. Pavol v ňom povzbudzoval kresťanov, aby sa snažili zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja.

Aj naši vierozvestovia, spolu s našimi predkami sa usilovali o jednotu vo viere. Nie nejakú násilnú jednotu, ktorá sa dá nariadiť zhora, zákonom. Oni sa usilovali o jednotu ktorá vychádza z jednej viery. Vieru chápali bytostne - ako tú, ktorá našim životom dodáva podstatu, iskru, pomáha nám stávať sa sami sebou.

Pavol aj nás, ktorí sa hlásime ku kresťanstvu a k odkazu sv. Cyrila a Metoda vyzýva, aby sme v živote hľadali také presvedčenie, ktoré dáva život našej duši, nášmu duchu, aby sme sa neuspokojovali len s vonkajšími drobnými pravdami, ale aby sme hľadali to, čo nám dá silu žiť a čomu nakoniec budeme vedieť aj zomrieť.

Pavol spolu s Cyrilom a Metodom nás vyzývajú k životu, ktorým nebudeme len zo dňa na deň unavene kráčať, ale v ktorom budeme vedieť aj zápasiť za niečo, za určité hodnoty. Za tie hodnoty, ktoré nám priniesol Ježiš Kristus a ktoré nám ponúka jeho božie kráľovstvo. To nie je možné bez lásky, ktorá nás kresťanov viaže aj ku Kristovi, k Bohu.

A musíme pritom uniesť, že naše zápasy, naše životy sa nerozhodnú definitívne v jednom okamihu, ale budú predstavovať proces, zápas ktorý sa týka celého nášho života. To neunesieme vtedy, ako budeme netrpezliví, ak budeme všetko chcieť naraz, alebo to hneď vzdáme. To je možné len tam, kde aj nám nebude chýbať čnosť nádeje.

Ak to dokážeme, podobne ako to dokázali pred nami sv. Pavol, sv. Cyril a Metod a mnohí iní, potom sa budeme môcť všetci stretnúť (povedané s Pavlom) v jednej viere a v poznaní Syna Božieho, kým nedospejeme v zrelého muža, (ženu), k plnej miere Kristovho vzhľadu.

Viliam Arbet